

pozabil na večnega zdravnika. Saj je pogosto iskal pri Njem polajšanja in tolažbe. Zvest služabnik v življenju, dober do revežev in potrebnih gotovo uživa že plačilo v nebesih. Bil pa je rajni dolgoletni zvest naročnik »Slov. gospodarja«. Vsako številko je komaj dočakal. Bil je tudi ustanovni član naše gasilske čete, ki ga je tudi spremila na zadnji poti. V slovo mu je četni trobentač zatrobil zadni turobni: »Na pomoč!«. Padale so grude mokre prsti na njegovo krsto, a številni pogrebci smo se žalostni vračali od pogreba zavedajoč se, da tudi nas čaka ista pot. Spavaj sladko, dragi Jože, med tistimi, ki si jim skopal zadnje domove! Preostalim domačim naše iskreno sožalje!

Poljčane. Dne 23. marca smo spremili k večnemu počitku Ignaca Zorka, posestnika v Lušečki vasi. Obilna udeležba pri pogrebu je pokazala, kaj nam je rajni bil. Kdor ga je videl močnega in zdravega poleg hiše stati in prijazno pozdravljati, ga je moral nehote vzljubiti. In kdor je spoznal njegov značaj, neomajen, neklonljiv, ga je moral spoštovati. Kakor je bil sam, tako je tudi znal vzgojiti svoje otroke. Zapustil je pet sinov, krščansko vzgojenih in slovensko zavednih. Vsi delujejo kot delavni člani v naših društvih. Izmed treh hčera je ena usmiljena sestra. Cerkev in dom sta tečaja, okoli katerih se je gibalo življenje rajnega, ta dva tečaja pa je znal tudi življenjsko združiti pri vzgoji svojih otrok. V hiši je bil za križem najbolj viden krščanski časopis. Poleg svojih stanovskih dolžnosti je našel tudi časa, da je obračal svoje zmožnosti v korist občestva. Dolga leta je bil župan bivše lušečke občine. Bil je med ustanovitelji konzumnega društva in posojilnice, ki sta rešila v tistem času našega delovnega človeka. To njegovo delo in značaj je našel priznanje pri vseh, to je pokazal njegov pogreb. Od hiše se je v imenu krajevne organizacije JRZ poslovil g. Kitak iz Studenic. Ob grobu pa je spregovoril župan in predsednik JRZ g. Anton Deteček in čustva člana Prosvetnega društva ob taki izgubi je tolmačil predsednik in občinski odbornik g. Ignac Pihlar. Kakor smo občutili veliko vrzel s smrtjo, tako nas pa tolaži misel, da na njegovo mesto stopajo njegovi vrli sinovi. Vdovi in otrokom naše sočutje. Rajnemu svetila večna luč!

Hlev mora biti prost kuge!

Pri okuženem oteletenju in nalezljivim nožnim katarjem uporabite prepričevalno od živinozdravnikov pripravljeno »Bissulin«. Dobi se samo na odredbo živinozdravnika. Drži trajno, brez duha, nerazdražljivo. Najmanjši tovarniški zavitek 25 obvezil. Izdelovatelj: H. Trommsdorf Chem. Fabrik Aachen. Zastopnik: »Lykos«, Mr. K. Vouk, Zagreb, Jurjevska ulica 8.

Sv. Rupert nad Laškimi. Dne 22. marca je v Mali brezi umrla vdova Ana Štarkel-Langerjeva, kateri je manjkalo samo dva dni do izpolnjenega 93. leta starosti. Bila je gotovo najstarejša ženska daleč naokoli. Bila je že več let velika sirota: brez posebne bolezni je hiralala, največ vsled pomanjkanja, najbolj podobna nebogljene-

mu otročičku, popolnoma navezana na strežbo svojih domačih; spomin jo je tako zapuščal, da ni več poznala lastne hečre, ki ji je vedno stregla, da kmalu po jedi ni vedela, ali je kaj užila, da se ni več mogla domisliti dogodkov svojega življenja. Sedaj jo je Bog rešil trpljenja, katero je s pravo krščansko potrpežljivostjo prenašala. Dobra mati, počivaj v miru!

Kapele pri Brežicah. V cvetu svojega življenja nas je za vedno zapustil vrl mladenič Miha Molan. Žalost je stisnila naša srca, ko smo te spremljali na tvoji zadnji poti. Tako nepričakovano si nas zapustil radi nesreče, da skoraj verjeti ne moremo, da te ne bo več med nami. Mnogoštevilno so se zbrali prijatelji in tovariši gospodarskega tečaja in vsi, ki so te ljubili, ob tvojem grobu. Dragi Miha, komaj 21 pomladi si doživel, pa si že odhitel pred nami tja, kjer je večna spomlad. Staršem in bratom naše iskreno sožalje!

Prevalje. Stanovanjska hiša je pogorela do tal Mariji Konečnik, posestnici na Lomu pri Mežici. Pred tremi leti je isti udarila strela v hlev ter je tudi ubila par volov. Z nesrečno gospodinjjo sočustvuje vsa okolica. — S 1. aprilom t. l. se je preselil sedež sreza dravogradskega iz Prevalj v Dravograd. Po plebiscitu se je najprej preselil iz Velikoveca začasno v Guštanj, nato v Prevalje. Sedaj pa je našel končno ta koroški begunec svoj sedež v Dravogradu. — V nedeljo 4. aprila se je vršil občni zbor Rudarske zajednice na Lešah. Razsvetlilo se je vprašanje, kdo je pravi lastnik Rudarske zajednice, ali rudarji na Lešah, ali tisti mož, ki se široko-usti in pravi: »Jaz sem Rudarska zajednica.«

Marenberg. Župnijska cerkev sv. Mihaela v Marenbergu dobi nove bronaste zvonove iz Strojnih tovarn in livarn v Ljubljani. V župniji, ki ima pet cerkva, ki so večinoma vse velike in imajo tri že nove zvonove, ni lahko naročiti nove zvonove, zlasti čisto bronaste. Za časa g. dekana Hecla leta 1906 so bili za marenberško župnijsko cerkev naročeni novi zvo-

novi pri zvonolivarni Samassa v Ljubljani; vršili so svojo službo samo deset let, do leta 1916. Zvonilo ni bilo ravno težko, a glasovi so bili krasni. Upati je, da bo tudi sedaj tako! — Pri Sv. Jerneju je bil letos po 13 letih zopet postavljen božji grob in so se ljudje veselili vstajenja na Veliko noč, a je vreme to preprečilo. Na oni strani meje je mnogo Slovencev, ki so imeli vselej prost prehod čez mejo, kadar je pri Sv. Jerneju sv. opravilo, a letos za Veliko noč je bilo to zabranjeno, pa ne od avstrijskih obmejnih organov, temveč od — naših! Na avstrijski strani hudo razsaja španska bolezen ali gripa, skoro je ni hiše, kjer ni bolnika, ponekod celo po več. Ker pa bolezen ne pozna države in carinske meje, torej ne potrebuje obmejne izkaznice, se lahko zgodi, da pride brez dovoljenja sem, razen če pristojni činitelji tega ne preprečijo. Tudi g. župnik dr. Friderik Krenn pri Sv. Lovrencu nad Ivnikom je bolan in se je moral blagoslov velikonočnih jedil na veliko soboto deloma izvršiti od naše strani, seveda v velikem snežnem metežu. Lepo je slišati, kako Nemci molijo: glasno in počasi. Naj bi se naši ljudje tega učili!

Sv. Peter pri Mariboru. Mnogo se govori o cesti skozi Metavo. Če se bo gradila ta cesta, bi bilo najbolje, da bi tako-le tekla: Od gostilne

uzdanci, zaradi katerih je župnik marsikako noč v molitvi prebdel, so se spreobrnil in si odslej resno prizadevali, da bi s pobožnim življenjem popravili prejšnje pohujšanje. Nihče tega ni bil bolj vesel kakor župnik Francišek Smolej, dobri pastir šmarških duš.

* * *

Četrť ure pod Dobrovljami je stala na gričku lesena hišica, vsa ovita z bršljanom. Čeprav je bila še kar prostorna, ni prebival nihče v nji kakor vdova Cenca, sestra Gašparja Petrača. Njen rajni mož je bil grofov gozdar in je pred sedmimi leti umrl. Zapustil ji je lepo premoženje. Otrok nista imela in tako se ji je prav dobro godilo, kajti tudi od grofa je dobivala nekaj pokojnine.

Ko se je po moževi smrti vrnila v domače Dobrovlje, si je kupila to hišico na gričku in jo vso prenovila.

Bila pa je čudna ženska. Čeprav ji je bilo že sedem in šestdeset let, ni imela ne enega sivega lasu in tudi obraz je še pričal, da je bila nekdanj lepa. Imela je oster, pa nemiren pogled. Hodila ni nikoli drugače, kakor da se ji na vso silo muči. Ker pa je imela kratko sapo, je morala svoj bezgljajoči korak večkrat ustaviti in si počiti; tedaj pa je jecala kakor otrok.

Prav zelo je bila na čejo. V hišici se je moralo vse svetiti. Brisala, pomivala in pometala je vsak

dan, predevala skleda in ponovce in se ogledovala v njihovem sijaju, kakor da je vsak dan velika noč.

Razen grofovega jagra, svojega nekdanjega renjenca, nikogar ni spustila v hišo, kvečjemu še svojega brata Gašparja. Edini tovariš ji je bil sultan, velik, kosmat pes, ki ji je bil zvest varuh. Ljudi se je izogibala, kar je najbolj mogla. Le en sam krat je prišla v tednu v Dobrovlje, da si je kupila, kar ji je bilo treba, toda nikoli ni ostala dalj ko četrť ure.

Še bolj ko ljudi se je izogibala cerkve. V Dobrovljah ni bilo človeka, ki bi se bil spomnil, da je videl Cenco vseh teh sedem let, kar je bila zdaj tu med njimi, v cerkvi ali pri kaki procesiji.

Svojega brata Gašparja nikoli ni obiskala in tudi on je prišel le dva ali trikrat na leto, pa še tedaj je bila kratkih besed. Tem bolj se je mojster Gašpar začudil, ko je tik pred Božičem prišla beračica Urša s pošto, da ga sestra Cenca vabi in prosi, naj pride prej ko mogoče k nji. To je moralo že kaj posebnega biti.

Gašpar se je koj podal na pot, in še preden je minulo četrť ure, je že potrkal na Cencine duri. Na lopi je zarenčal pes in začel na moč lajati, Cenca se pa ni oglasila. Ko je drugič in tretjič zaropotal na durih, je pokukala skozi okence in dejala osorno:

»Ah, ti si! Kaj pa hočeš?«

»Jaz?« se je možič začudil. »Jaz — nič! Ali me nisi klicala?«

(Dalje sledi.)

ki so bili na rokah in nogah povezani. To so najbrž tisti nesrečni Španci, katere so rdeči mogočniki na španskem lanskega oktobra obsodili na smrt ter jih kar žive in zvezane pometali v morje. Po mnenju zdravnikov se je to zgodilo meseca oktobra lanskega leta.

Čevlje za 14 milijonov dolarjev

bodo podarili angleški kraljici za kronanje kanadski tovarnarji čevljev. Kraljicini čevlji bodo vsi posuti z diamanti in rubini.

Ciganski kralj umrl

V varšavski bolnišnici je umrl na veliki četrtek ciganski kralj Matevž Kwiek. Na pogreb so prišla ciganska odposlanstva iz vse Poljske.

Klojčnik, pod Rapočevo viničarijo, potem pod Ferline Sim., oziroma po njegovih njivah, dalje mimo kapele in Krepeka do Lufta Janeza, od tam pa naravnost na veliko Zimico in Sv. Barbaro. To bi bilo koristno za domačine in tujce. Če pogledamo Metavo danes, se mora reči, da je ta kraj naravnost od sveta odrezan, ni nobene vozne in tudi ne prave peš-poti, da bi ljudje, ki go doma od Sv. Barbare, Sv. Ruperta in Sv. Bolfenka itd., šli peš v Maribor. O vozu pa itak ni govora. Mnogokrat sem opazoval uboge ljudi, ki nosijo v Maribor iz teh krajev skozi Metavo, kako do kolena gazijo po vodi in blatu; če se izogibajo, delajo metavskim kmetom vedno škodo po njivah in travnikih. Nekateri pravijo, da bi šla nova cesta skozi Metavo in na Nebovo v Maribor. To pa ni za Metavčane in tuje ljudi nič koristno, ker na Nebovo bi bil velik ovinek in s tem za 1 uro bolj zamudna pot. Vsak, bodisi domačin ali tujec, ne bo šel iz Metave na Nebovo in v Maribor, ampak skozi Metavo in Trčovo. Ljudje svoje stare poti (»delenjske« ceste) ne bodo spremenili. Če se bo gradila cesta, se ne smemo ozirati na poedince, ampak na občno korist.

Pobrežje pri Mariboru. Cenjenemu občinstvu na Pobrežju naznanjamo, da od 1. aprila t. l. dalje izdaja živinske potne liste g. Lesjak Metod, hišni posestnik na Aleksandrovi cesti 74.

Sv. Barbara v Slov. goricah. Dopis v »Slov. gospodarju« od 31. p. m. glede gorostasno slabe ceste skozi Metavo proti Sv. Petru pri Mariboru, katero uporabljamo mi posebno nosilci domačih in poljskih pridelkov dnevno za mariborski trg, nam je segel do srca in resnično smo zelo hvaležni onemu dopisniku, ki se tako toplo zavzema za popravilo te zanemarjene občinske steze. Ljudje, ki so navezani hoditi po tej cesti, trpijo prave muke, blatne čevlje komaj piplejo iz flovice in jo mešajo z mlakami kakor lončar glino. Stranski poti so pa strogo prepovedani, pa tudi močno zagrajeni, če pa le kateri visoko gori nad vasjo vdari vprek, ga v začetku vasi Metave ošteje in ozmerja prvi in najstrožji čvar ter ga hoče vreči v mlakužni občestni jarek, dopisnik tega članka mu je nekoč komaj ušel, ko ga je nameraval suniti, a na drugem koncu vasi je neki drugi strogi posestnik, ki tudi zabranjuje vsak stranski pot, ki so zdaj zagrajeni z gosto bodočo žico. Slavni cestni odbor Maribor levi breg, ozri se na nas s celim bistrim očesom in usmiljenim srcem ter nam popravi se to leto to grozno cesto; hvalo ti bomo peli tisoči nosilci raznih dobrin. Kamen za tlakovanje se nahaja v bližini, vprežne živine imajo dovolj marljivih Metavčani, treba je le vodnika, nekaj denarja in delavcev.

Gornja Radgona. Dne 1. aprila se je poslovil od nas g. Vinko Kolman, ki je bil v naši župniji štiri leta in dva meseca. Nastopil je službo kaplana v Rušah. Na njegovo mesto pride g. Martin Uranjek iz župnije sv. Pavla pri Preboldu. Gotovo spremljajo oba gospoda iskrene želje njihovih dosedanjih ovčic, da bi bila srečna in zadovoljna v novem kraju.

Veržej. Dne 29. marca se je v Mariboru poročila tukajšnja učiteljica gđ. Benkovič Elizabeta z g. Joškom Horvatom, uradnikom iz Maribora. Novoporočencema obilo sreče! — Tukaj se je že dalje časa šušljalo za kulisami o neki korupcijski aferi, tako da je nazadnje prišlo na uho tudi državnemu tožniku, ki ima vso zadevo v rokah.

Veržej. Letos smo dobili nov božji grob. Kar lepo ga nam je pripravil Joško Janežič in smo mu vsi hvaležni za delo. Našim domačinom in prijateljem v Franciji obilo sreče in mnogo pozdravov, našim k vojakom odhajajočim pa: srečno pot in Bog z Vami!

Obhajilne podobe!

Naj bo še tako huda kriza, na najlepši dan svojega življenja naj ima vsak človek trajen spomin! Zato priporočamo gg. duhovnikom, šolam in tudi staršem, da preskrbijo otrokom spominsko podobo na 1. sv. obhajilo. Posrečilo se nam je dobiti zelo lepe in cenene slike:

Male podobice 100 komadov Din 12.—

Velikost 19×14 cm po Din 1.—

Velikost 20.5×14 cm po Din 1.50.

Velikost 22×14.5 cm po Din 1.75.

Velikost 28×18 cm po Din 2.—

Velikost 27×17.5 cm po Din 2.25.

Velikost 28×19 cm po Din 2.50 in Din 3.—

Velikost 39×25 cm po Din 3.— in Din 5.—

Vse slike so umetniške, lepo in okusno barvane, imajo slovenski napis.

Naročila sprejema Tiskarna sv. Cirila v Mariboru in v Ptuju.

Dornova pri Ptuju. Popotnik, ki potuje po banovinski cesti iz Ptuja proti Ljutomeru skozi našo vas, vidi pri nas posebnosti, ki bi jih drugod pač težko našel. Pred vasjo se vidijo cele njive zasajene s čebulo, katero smo včasih dobro prodali, v teh časih pa prav slabo. Največ si pomagamo s tem, da čebulo razvažamo po drugih krajih in celo po Hrvaškem. Zato nas daleč okoli poznajo kot prave lukarje. Naši gasilci so si lansko leto postavili zidan stolp, ki celo prekaša ptujskega. Popotnik se ozre vanj in se vpraša, kako so Dornovčani zmogli kaj takšnega. Pač pa bi se priporočalo vodstvu, da se pobriga za odtok tam okoli stoječe smrdljive vode, katere se žabe s svojim kvakanjem najbolj veselijo, ter da odstrani koprive in drugo tam okoli rastočo nesnago. Naša največja posebnost, ki nam povzroča veliko sitnosti in skrbi, pa je ta: Ko drugod po deževju voda odteče, šele k nam po par dnevih priteče. Sicer čudno, pa vendar je res. Včasih še dolgo časa stoji in smrdi v občestnih jarkih, na cesti in na travnikih. Popotnik, ki se že veseli lepega vremena ter mirno koraka po že suhi cesti, pride do te približno četrtilometra podvodne ceste, mora peš v mrzlo vodo ali pa nazaj, ako nima za voznička pripravljenih dinarjev v žepu. Da travniki trpijo pri tem občutno škodo, je vsakomur jasno, spomladi jih ne moremo očistiti, pozneje pa večkrat dobimo blatno in ničvrčno krmo. Da bi se temu vsaj za silo odpomoglo, smo v prvi vrsti poklicani sami, da izsekamo iz struge šibje in iztrebimo druge odvodne jarke; tega se pa nekateri lastniki obstruginih parcel krčevito branijo, misleč, da bi jim voda potem trgala zemljišče. Občinski odbor je že v jeseni na seji sklenil, da se to izvrši, kar se pa še do sedaj ni. Zato se prosijo merodajni činitelji, da tej zadevi posvetijo več pozornosti, ker radi nekaterim ne more veliko drugih tako občutne škode trpeti.

Slivnica pri Mariboru. Na velikonočni pondeljek je priredil mladinski zbor Jadranske Straže iz Rač v slivniški šoli koncert pod vodstvom g. učitelja Zorna. Zapeli so nam 22 krasnih pesmi, eno lepše od druge, tako lepo in ubrano, da se nismo mogli načuditi, kaj zmorejo otroška grla. — Poročil se je isti dan g. Ramot Anton, po-

sestnik, poštni uslužbenec v pokoju in naročnik »Slovenskega gospodarja«, z gđ. Vidovič Marijo. Želimo obilo sreče! — V četrtek dne 1. aprila popoldne je izbruhnil ogenj v gospodarstvenem poslopiju g. Kosija, višjega železniškega uradnika v Belgradu. Pogorelo je gospodarstvo in stanovanjsko poslopje do tal. živino in nekaj pohištva so rešili. Prihitele so gasiti štiri gasilske čete, od katerih je bila hočka prva na mestu nesreče. Škodo cenijo na 60.000 Din. Najbolj prizadeta pa je uboga služkinja, kateri je zgorela vsa obleka in par tisoč dinarjev prihrankov. Ne mine pa skoraj nobena noč, da bi nas ne vznemiril kakšen ogenj na Dravskem polju. Na delu je gotovo hudobna požigalčeva roka. Sv. Florijan, varuj nas časne in večne nesreče! — Prihodnji teden se začne graditi prepotrebna cesta iz Slivnice v Radzež, katera je delala veliko skrbi nekaterim nasprotnikom. Le naj se kar lepo pomirijo, ker je vsaka pritožba, da je cesta nepotrebna, zastonj!

Loče pri Poljčanah. Zima se nam je podaljšala. Bog pomagaj! Saj je prijetno tudi pri topli peči. Sicer pa je danes svet narobe, zakaj ne bi bila še narava. Pa naj enkrat velja: Božič na trati, velika noč na peči. Pa kaj zato. Veselje pa kljub temu ne mine. Sedaj bomo imeli koncert, potem pa nas misli kat. prosvetno društvo presenetiti z lepo igro. — Toda tudi med nami se najdejo ljudje, ki jih veseli življenje po svetu. Kopica takih naidebnih Ločanov iz vseh delov fare se je odločila za pot na Francosko. Mislijo, da tam ni med delom vroče in da franki kar sami lete v žepo. Želimo jim obilo sreče. Ko bodo pa imeli polne žepo, se naj vrnejo. — Naša bratovščina jeruzalemskega osia prav dobro napreduje. Zakaj pa ne, ko pa imamo tako agilnega predsednika. — Pred kratkim se je v Mariboru poročila gđ. Herta Fleck z g. Viktorjem Heck. Bilo serčno!

Zibika. Cesta Pristava—Zibika bo polagoma zvezana s križiščem cest na Grobelnem. S to zvezo se odpre prometu zibiška in ločniška dolina. Hrvaško Zagorje in celo Obsočje pa dobi najkrajšo zvezo z železniško centralo na Grobelnem. Zibiška župnija išče cerkovnika in organizista, ki bi opravljal tudi občinsko tajništvo. Primeren bi bil oženjen upokojenec brez otrok, ki je več orgljava in spreten, samostalen tajnik, pa ljubi cerkev in želi pomagati novoustalovi občini. Narava Zibike je slikovita, kraj miren, ljudje dobri. S 1. majnikom se sprejme cerkveni in občinski služabnik.

Sv. Vid pri Grobelnem. Velikonoč nam je prinesla obilo belih pisank, ki nam jih je blagovolila pokloniti naša mladina. Pred cerkvono vrata se je postavila cela vrsta legionarjev jeruzalemskega osia, opremljenih z ledenimi kепami z namenom, da odvrata pobožne vernike od popoldanske službe božje. Ako se napravi komu škoda, n. pr. če se zlomi dežnik ali se poškoduje ruta, obleka ali alleno, to častno legijo jeruzalemskega osia nič ne stane. Nadvse žalostno dejstvo je, da ta četa nikomur ne priznane. Pred leti te grde navade pri nas ni bilo. Kdo jo je zdaj vpeljal, se vprašujemo. Vse, ki imajo v rokah vzgojo otrok, vlijudno prosimo, da jih vzgojijo župniji v čast in ne v sramoto. Znani pregovor pravi: Česar se Janezek nauči, to Janez zna.

Šmarince: Lepa si, lepa si roža Marija, je izšla te dni. Poslali smo jo vsem, ki so se že naročili, prosimo pa tudi ostale, da nam čimprej pošljejo naročilnico, da jim dopošljemo to lepo knjigo. Vsem, ki opravljajo šmarince doma, priporočamo, da si nabavijo to knjigo. Cena knjigi je 18 Din za broš. in 26 Din za vezano. Naroča se v Tiskarni sv. Cirila v Mariboru in Ptuju.